

tabha übbe augo sisse, sepärrast et tem-
ma mitte kui mõistlik inimenne ei ella-
nud. Ei ükski nu nud temma pärrast egga
kabbetsenud temma surma. Sest temma
naene olli io murte pärr st furnud, ja tem-
ma lapsed hulkusid kerjamas. Kaks Poe-
ga ollid wangi tornis oerusse pärrast;
sest nende isa, kes isse io nisse läbbi olli
hukka läinud, ei moistnud ka neid diaeks
innimesjiks kaswatada. Mis äggune äggu
kui Zuhhanit olli, õppetab selgeste: mis
halle ja hirmus aesi übbe ni äggusega on,
kes ennast omisse ammetisse on andnud.
Kes peaks ka mõtlema, et üks inimenne,
keitel meel ja moistus peas on, ennam wi-
na mõtleks, kui ta pea ä ännab, kui ta äg-
ga ial soobnud innimest on näinud. Kuida
ta rummalam weel kui weis, keletu ja me-
lets maas on. Kuida ta Zummala anded
jälle wäija offendab, mis temma liaste
ollid

ollid pruukinud. Kuida rummalad lapsedki
tedda naerwad ja teotawad ja tedda joma
koeraks sõimawad.

Seäl küllas, kus Niggola Zuhhan el-
las, olli ka se wiis, et poisid tüdrukutele
ka ikka wina pakkusid. Ja kui nemmad
ei tahtnud mõrta, siis sundisid teised neid
wägajema. Selle rummala wiisi läbbi
õppis keik naeste rahwas wina joma.
Naesed ja tüdrukud jähwad nendalams-
moti kui mehhedki. Ägga mis sest winaaks
tuli? Seäl küllas ei olnud mitte üks ai-
nus pr. st. punnaste näoga naesterahwas
nähha. Keik naesed ja tüdrukud ollid oises
go furnud innimesjed, nenda kaswatand
ollid nemmad silma näust. Ja se tuli keik
wina jomissest. Ja mis suur õnnetus
weel innimestele jomissest tulleb, mis äg-
guse wallatusse ja pattude sisse innimesed
joo